

The story of Simi Löbel
and
the family Meijerink
during 1940-1945

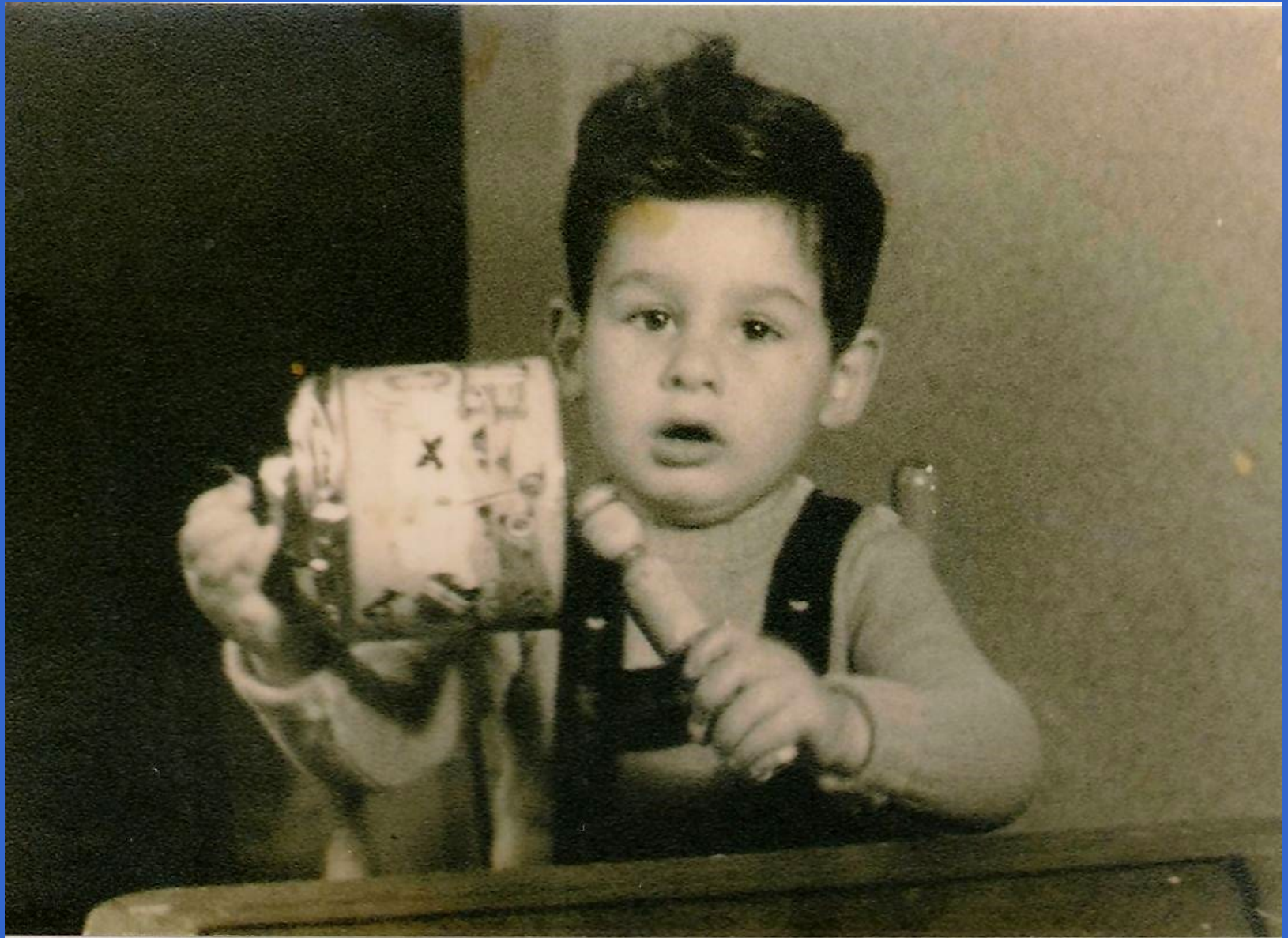

Simi with his parents in 1940

De Hollandsche Schouwburg

Hendrik J.W.A. Meijerink

Aaltje J. Meijerink - Boese

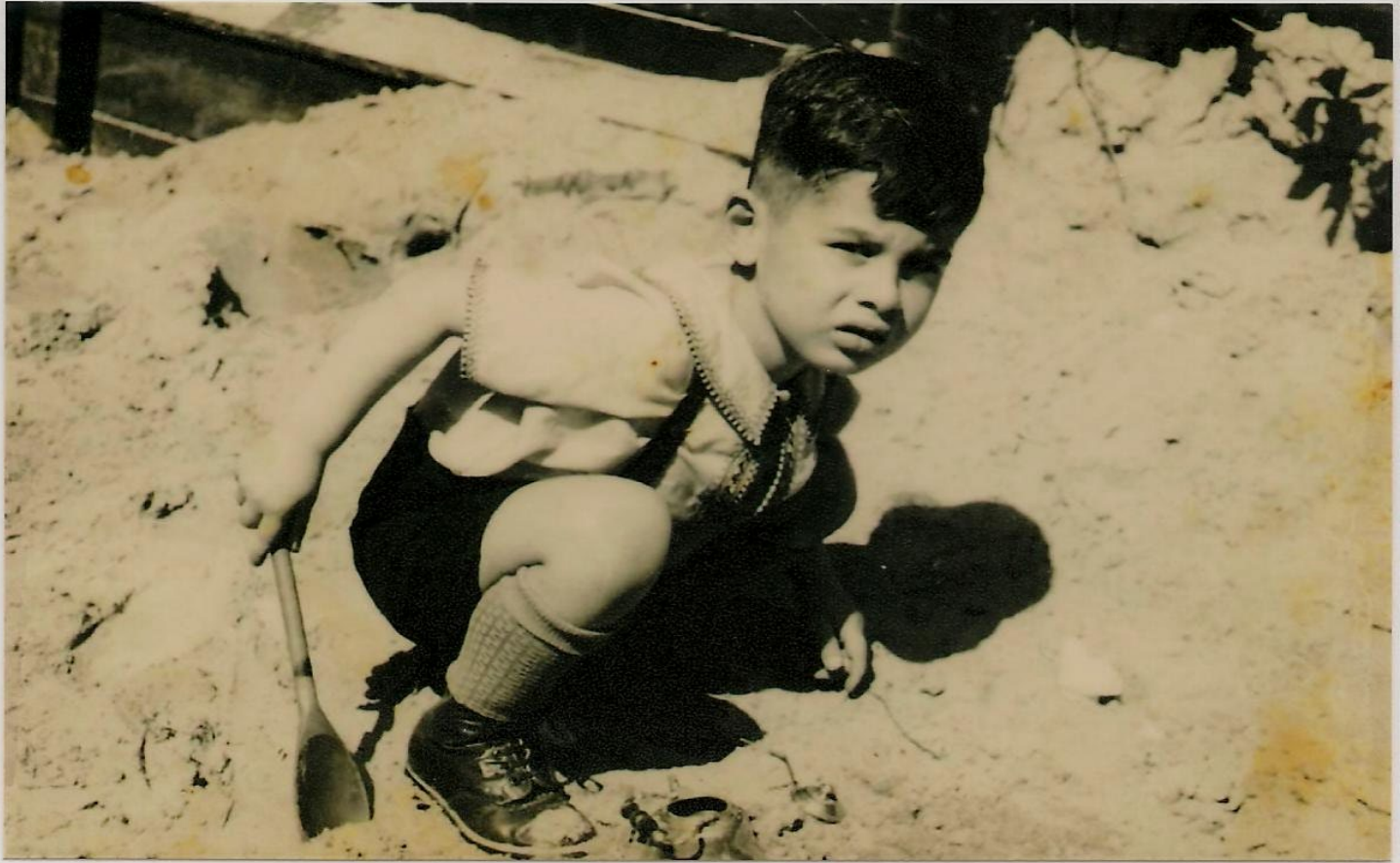
Truus Meijerink

Annie Simi Truus

A. J. Meyerink. Boss.

juni 1992!

Beste Libelle

ONDER REDACTIE VAN HERMA NIJHUIS

Wilt u graag reageren op wat u in Libelle hebt gelezen of wilt u een leuke, bijzondere of ontroerende ervaring kwijt? Schrijf u mij dan! Ons adres is: Beste Libelle, Postbus 1, 2000 MA Haarlem. Zet op de envelop: t.a.v. Herma Nijhuis. Uw reacties zijn van harte welkom!

Ik maak me zo bezorgd over mijn soldaat-zoon

Mijn zoon, bijna negentien jaar, is als vrijwilliger bij de VN vredesmacht voor acht maanden naar Jugoslavië vertrokken. Het telefoontje dat hij weg zou gaan... 'Mam, schrik je?'. Ja, ik schrik. Ben eerst stil, moet het verwerken. Dan dringen veel vragen, veel zorgen, zich op. Hoe is het daar, hoe komt hij er vandaan? Hij zegt dat hij precies weet wat hij wil. Maar hij is nog zo jong, weet hij wel wat hij doet?

Voor het vertrek worden niet alleen ik, maar ook zijn jongere zusje en broertje steeds stiller. Ik probeer met te veel te laten merken hoe ik er tegenop zie. We hebben samen zo veel meegemaakt. Door mijn scheiding bleven hij als jongetje van bijna vier jaar en ik samen achter. Heel veel liefde heb ik van hem gehad. Maar een moederstijfje is hij beslist niet. Toen ik hertrouwd, was de band tussen mijn man en hem meteen goed. Maar de jaren die we samen hebben doorgemaakt: dat is iets heel speciaals.

Als het bericht op de radio komt dat de militairen zijn vertrokken, is het met mij helemaal mis. Een lange huilbuï. Na drie weken begint het wat te wennen. Voor mijn gevoel is hij al heel lang weg. Maar hij moet nog tot december blijven. Kunt u zich voorstellen dat ik naar die maand uitzie? Ik ben niet eerder gerust dan dat de 'jongens' weer allemaal thuis zijn. Ik maak me zo bezorgd. Ik hoop voor alle andere moeders het allerbeste.

MEVR. J.V.D.W.-S., HEERENVEEN

Deze brief is deze week Cadeaubrief en wordt beloofd met het Marjolein Bastin postpapier

OPROEPJES

J.W. Ooms heeft vele jaren geleden een boek geschreven over een postbode in de Alblasserwaard. Het heet 'Een vracht geluk en een brok verdriet'. Het had het boek over mijn opa kunnen zijn, die in de Alblasserwaard elke dag op zijn fiets langs de boerderijen ging en er bericht van lief en leed bracht. Kan iemand mij aan dit boek helpen?

MEVR. C. VAN ZIJLL, VENNE-KERHEI 37, 5508 WB VELDHOVEN

Mijn schoonouders zijn binnenkort vijftig jaar getrouwd en we willen dan graag een versje uit de dertiger jaren voordragen. Het begint zo:

'Kromme Klaas had hout gesprokkeld'. Wie weet hoe het verder gaat?

MEVR. D. POPPE, V.D. BOOM, ZWARTLAND 2, 3051 XJ GOIRLE

Mijn naam is Simon Lübel en ik ben geboren op 21 augustus 1939 in Den Haag. In 1943 moest ik onderduiken. Ik ben ondergedoken geweest bij de familie van dr. Porteye in Velp en bij een familie in Arnhem(?) met twee dochters: Anne en Truus. Heel graag wil ik in contact komen met deze families.

SIMON LÜBEL, SDEKOT KALALUT 3, RAMAT-GAN, ISRAEL

Vierduizend poesjes gingen mee om de Braziliaans kinderen blij te maken

'Alleen zo'n klein gebreid poesje kan nog mee in mijn koffer'. Zo begon mijn brief in Libelle. Drie weken later, dat was begin april, vertrok ik naar Brazilië om als kleuterleidster kinderen in de ziekenhuisjes en op schooltjes van Nederlandse ouders bezigt te houden. Na het uitkomen van Libelle stroomden de vinger grote poesjes binnen.

Soms zaten er in een enveloppe twee, soms dertig en ook wel zeventig. Van kleine kindertjes tot tieners. De meeste poesjes waren met een breibeschrijving opgevoerd. Het zelden bij hun poesje een naam gedaan. Mensen uit de omgeving of een persoonlijk brenger met het poesje.

Een van de poesjes die ik terug heb trek had ik zo'n vierduizend poesjes mee. Het waren vierduizend! Tien poesjes in mijn handbagage. Het was niet gemakkelijk om het te versturen. Het was niet gemakkelijk om het te versturen. Het was niet gemakkelijk om het te versturen. Het was niet gemakkelijk om het te versturen.

MEVR. M. VAN DER WOUDE, LIBELLE AD 1/JSSEL

Mijn naam is Simon Lübel en ik ben geboren op 21 augustus 1939 in Den Haag. In 1943 moest ik onderduiken. Ik ben ondergedoken geweest bij de familie van dr. Porteye in Velp en bij een familie in Arnhem(?) met twee dochters: Anne en Truus. Heel graag wil ik in contact komen met deze families.

SIMON LÜBEL, SDEKOT KALALUT 3, RAMAT-GAN, ISRAEL

Annie

Simi

Truus

קשור דם

משפחתו מסרה אותו מפני שסיכן אותה כאשר בכה. משפחה אחרת סיכנה את חייה כדי לאהוב אותו. שמחה לייבל ניצל על ידי חבר פרלמנט הולנדי, שאימץ אותו אל חיק משפחתו • רק כעבור יובל שנים הצליח להתאחד עם 'אחיותיו' המאמצות, ולמצוא שנית את ילדותו האבודה

בין שתי תמונות. מימין, התצלום שליווה את לייבל בוכן המלחמה, במתח הבית בארנם, עם אחי ורודס. ומשמאל: כעבור 50 שנה, בהולנד

המלחמה, בארנם, הולנד. לילד, שמחה לייבל, היו אלה השנים המאושרות בחייו. חמישים שנה לאחר שצילמה תמונה זו יצולם שמחה לייבל תמונה כמעט זהה, עם אחיו השניים. הזמן זרק שיבה כשערו. הפך אותו לגבר בגיל העמידה, ואתן לסבתות הביכיות שיפרו הרמטי של לייבל בתחיל לאוור כיבוש הולנד ע"י גרמנים, והוא או כבן שנתים וחצי. יום אחד, כשיצא אביו לחפש עבודה, תפסו אותו הנאצים ברובע, לקחו אותו לאושוויץ, ושם מת ממחלה. אימו הבינה שהגיע הזמן לרדת למחבוא. דוד שלה, מהצד פלם, מצא מסתור לכל המשפחה. בגלל החשש שהיננוק שמחה עלול לבכות ולסכן בכך את כולם, החליטו לא לקחת אותו איתם. מסרו אותו לר"ד פוטיינה שהיה רופא המשפחה הנוצרי. אצל הרופא עברה עוזרת בית נוצרית, שהלשינה על הדוקטור שהיא מסתיר תינוק יוצרי. ללייבל חסרים פרטים על מה שאירע לו אחר כך. לסיכס ידיעותו, הוא הועבר למחנה מכרה. מסע נשלחו הנאצים

עמיה רייכר

יותר מחמישים שנה נושא איתו שמחה לייבל, 56 תמונה אחת. תינוק כבן שלוש ושב בין שתי נערות בנייה לטלון של בית ברזל. תמונה הסלווה, בשחור לבן, צולמה בזמן

(המשך מעמוד ראשון)

שנחתו גרמה לצחוק פרוץ ולמטר של זמזום ובעיטות בכל חלקי גופו. "אתה משקר", הניבונים המשיכו להלום בשלר החי הזה. "ציתי לבנות, רק הפסקו להכות אותי", זעק.

אחה רואה בני", פנה אליו מפקד החוליה, איש לוף ברדגה אונטרשטרייטהר (כנף). תמיד טוב לומר את האמת - כי רק האמת תקדים בחיים."

היה המשפט היחיד הזה, שאלו. ברצוע היצת לא לא טוב לך עמנו". כששקת האסיר, חזרו נים להכות אותו. "הפסקו, טוב לי עמכם", אמר. "פה", אמר לו הקצין בטון מרודת, "לחייב לך שהאמת באמת מסתתרת, אני לך ללכת לנח בין העצים". אמר והצביע חרשה לא רחוקה.

הוא יכול להיות שהרמנים יאפשרו לאסיר אל היער, חשבתי לעצמי. לשאלה הזאת רק תשובה הנונית אחת: הרמנים לא יאפשרו לאסיר להגיע אל היער. הם עמרו בו. זה היה בסך הכל משחק, ששיחקו חיות עם אכזר האומלל.

זה סגם האסיר ידע שזאת היא התשובה. טעיר בספר נטורים לעבר העצים לקול ה העידוד של השומרים, עצי והסתובב. לא רוצה ללכת ליער, אמר. נראה שבכך את המשחק שלהם. כי מיום כעס והתנפלו נכות.

לע הזמן, הפסקו להכות אותי", זעק. וזעקתו זו התקבלה בצחוק פרוץ. מה. שלך. יהודי כזה, לאלוהים, העירו להכותו.

הם פסקו להפיק, ר"ו. צדיק לסיים והמשקר הוא פנה אל האסיר ואמר, אם תפסק מאפטר לך המשיר בצעיה"א, אלא כבר ידע שאותו שדה כוולג יודת כפרו, השליים עם כך. לא אבקש סליחה מכנס. והאויים שאפנה אליכם", טרא לעכרם. נכנס נדהמי. נראה אם אתה גיבור כזה", זה לעברו מספר יריות. ההונגרי לא זו, לא יא רעה. הוא רק הביט בהם בבני גלוי. החתים כלב שבמותן", עוזח הרמנים. י שתק. אחד השומרים ירה כורועו ית. ההונגרי שתק. ועוד ירית, לודוע י שקט. מספר כדורים פגעו ברגליו והוא נהא אל תוך השלג שהאדים בדממה.

לא איפשר לרמנים ללעוג לו, הוא לא יריות שנכנסו מתריסר כדורים. עמיתו סבר מוטו ולרדגה היה נזמה לי כאילו עלה פניו הניוסרים.

היום הלפס מאו. כבר 51 שנים. רק 51

ת מרכז פיס קהילתי ברמת-גן

Ambassade van Israël

YAD VASHEM

יד ושם

PLECHTIGHEID

op woensdag 17 juni 2009

in de het Provinciehuis

te Den Haag

Ambassador Harry Kney-Tal presents the Certificate of Honour

Eeuwige Israëlische eer

Het Joodse onderduikertje Simi met zijn 'zussen' Truus (r) en Annie.

Yad Vashem, de Israëlische stichting ter nagedachtenis van de Holocaust, reikt vandaag enkele oorkondes uit aan Nederlanders die in de oorlog hulp hebben geboden aan Joden. Voor kinderen kan daar gaan geschiedenisles tegenop.

door
Cyril Rosman
cyril.rosman@bndestem.nl

Simi Löbel was amper drie jaar oud toen hij en zijn ouders in 1942 moesten onderduiken om aan de Nazi's te ontkomen. De Joodse Simi belandde, noodgedwongen gescheiden van zijn ouders, bij de familie Meijerink in Arnhem. Om daar de rest van de oorlog door het leven te gaan als Simon Jansen, een pleegkind wiens ouders zouden zijn omgekomen tijdens het bombardement op Rotterdam. Simons ware identiteit wordt niet ontdekt en zo overleeft Simi de oorlog. Simi's vader niet. Hij sterft in Auschwitz. De onderduikplaats van Simi's moeder wordt niet ontdekt. Zij vindt in de roerige tijd na

de oorlog, via het Rode Kruis, haar zontje weer terug en vertrekt in 1948 naar de nieuwe staat Israël. Op weg naar een nieuw leven. Simi en zijn oorlogsouders verliezen elkaar uit het oog. „Ik vond het geen eng verhaal toen ik het hoorde, wel bijzonder. Want het gaat over mijn familie”, zegt Marloes Sonneveld (10 jaar) uit Breda. Henk en Aaltje Meijerink, het echtpaar dat Simi in huis nam, waren de betovergrootouders van Marloes. Vandaag worden die betovergrootouders en een van hun dochters, Truus, in Den Haag postuum geëerd door Yad Vashem, de Israëlische stichting ter nagedachtenis van de Holocaust. De Israëlische ambassadeur in Nederland overhandigt in het bijzijn van de Nederlandse minister van Buitenlandse Zaken Verha-

de familie van Marloes (10) uit Breda redde het Joodse onderduikertje Simi.

Betekenis van Yad Vashem

- ▶ Yad Vashem is de nationale Israëlische gedenkplaats in Jeruzalem voor de moord op zes miljoen Joden door de Nazi's.
- ▶ 'Yad Vashem' betekent 'hand' of 'gedenkteken en naam'.
- ▶ Het instituut eert - en onderscheidt - de niet-Joden die tijdens WO II Joden van deportatie hebben gered.
- ▶ Tot heden hebben een kleine 4800 Nederlanders zo'n onderscheiding als 'Rechtvaardige onder de Volkeren' ontvangen.
- ▶ Op de medaille staat de Talmood-spreuk 'Hij die een mensenleven redt, redt de wereld'.

gen aan de nazaten van Henk en Aaltje (Marloes, haar moeder en haar oma, die alle drie uit Breda komen) een certificaat. Daarin worden de drie Meijerinks benoemd tot 'Rechtvaardigen onder de Volkeren', de hoogste onderscheiding die de staat Israël kent. Die eer krijgen ze op verzoek van Simi. Het jongetje is nu een oude man van 70, die nog steeds in Israël woont. Via een advertentie in het Nederlandse weekblad Libelle kwam hij jaren geleden zijn voormalige onderduikfamilie weer op

voor je. (bet)overgrootouders

Marloes Sonneveld (10) uit Breda gaat vandaag met haar moeder en oma naar Den Haag om een hoge Israëlische onderscheiding in ontvangst te nemen voor haar (bet)overgrootouders die in de Tweede Wereldoorlog een Joods jongetje in hun huis lieten onderduiken. foto Else Loof/het fotoburo

het spoor. Althans: Henk en Aaltje waren al overleden, dochter Truus leefde toen nog wel. Ze ontmoeten elkaar weer. Nu, zoals dat zo vaak gaat als mensen het einde van hun leven naderen, wil hij het verleden afronden. Enige tijd terug heeft hij de familie Meijerink voorgedragen voor de Yad Vashem-oorkonde. Zelf is Simi niet bij de overhandiging van die onderscheiding. „Het is te emotioneel voor hem. Maar mijn moeder, die een tijdje geleden vanuit Breda naar Israël is verhuisd, heeft nog wel contact met hem”, zegt de moeder van Marloes. Voor Marloes was het onderduikverhaal een spoedcursus vaderlandse geschiedenis. Ze behoort tot de laatste generatie die de verhalen van de Tweede Wereldoorlog nog van de overlevenden zelf zal kunnen horen. Al heeft ze Simi

nog nooit gesproken. Wel las haar moeder haar voor uit het boek Oorlogsgeheimen van Jacques Vriens. Zelf vertelde Marloes in haar klas (groep 7) van basisschool De Rietvink in de Haagse Beemden het verhaal van Simi en haar (bet)overgrootouders. „Dat kwam wel mooi uit, want we behandelden op school net de Tweede Wereldoorlog.” Ze heeft van school dan ook vrij gekregen om vandaag samen met haar moeder en oma de oorkonde voor haar overgrootmoeder en betovergrootouders in ontvangst te kunnen nemen. Behalve op dat certificaat zullen de namen van Henk, Aaltje en Truus Meijerink vanaf vandaag ook voor eeuwig vermeld staan op de Ere-muur van Yad Vashem in Jeruzalem. Marloes: „Ik begrijp nu wel heel goed waar de oorlog over ging.”

De voormalige onderduiker Simi met zijn 'zussen' Truus (r) en Annie, tientallen jaren na de oorlog.

Eternal Israeli honour for your great great grandparents

Park of the Righteous in Yad Vashem

DEVELING CATHARINA
DIAZ-VAN DER GOOT ANNIE
DOETS DIRK & PETRONELLA
DROGT HENK
DROOGE VAN JOHAN & SYTSKE
EBBERS AREND & HARMINA
FOKKER HENDRIK & FLORIDA
FRIESWIJK RUURD & IJTJE
GLAHN VON GERHARD & ELIZE
HEEMSKERK GIJSBERTUS & BARBARA
HOF S GERRIT & JOHANNA
HOOREN VAN JOSEPH & ANNA
KALFF JOAN & CHRISTIANA
KERKENAAR HENDRIKUS & AAGJE
LEBBINK JOHANNA ENGELINA
LEENHEER SIMON & JACOBA
LUGTIGHEID GERHARDUS & DERKJEN
MALJERS BERNARDUS & CAROLINA
MEIJERINK HENDRIK & AALTJE
— & DAUGHTER TRUUS —
MEINEMA HENK & MIMI

Holocaust Memorial Ceremony 2010

